

Ален ФРОЙДИГЕР
(Alain Freudiger)

БЮЖАР и ПАНШО Или Мнимите Консуматори
(Bujard et Panchaud - ou Les Faux-Consommateurs)

Novel

Translation: Romiana Sobadzhieva

Vevey: Editions Castagniééé, 2007

HALMA The European Network of Literary Centres e.V. 2010
www.halma-network.eu
mail@halma-network.eu

Бюжар и Паншо бяха във ваканция.

- Ами да попътуваме? попита Паншо.
- Добра идея, отговори Бюжар.
- Ще отидем в Лондон, продължи Паншо.
- Не, по-скоро да отидем във Франция, на полуостров Бретан,
- противопостави се Бюжар.
- А, не, извика Паншо. Бретонците говорят френски, все едно, че не сме във ваканция.
- Все едно? Какво искаш, компанията на украински мъжици ли? възпротиви се Бюжар
- Обичам всичките мъжици на света, напевно добави Паншо.
- Добре, присмивай се, измърмори Бюжар. Но ще ти кажа, че бретонците говорят бретонски, а не френски. И освен това имат кръгли шапки.
- И не изглеждат глупаво като нас, продължи Паншо.
- Подиграваш се с мен! избухна Бюжар. Бегом към Лондон, тъпогълник такъв!
- Виж какво, дай да се успокоим, заяви Паншо. Искаш да отидеш по келтските земи, а аз искам да отида в английски град, нека математиката да ни помогне. Диаграмата на Вен ни идва на помощ и ни посочва Единбург!
- Дадено, прие Бюжар. Добре говориш, впечатлен съм.
- Радвам съм, призна Паншо.

И така те отидоха в една туристическа агенция, за да уредят пътуването си. Полетът Женева-Единбург през Лондон, с British Airways струваше само триста четиридесет и девет франка. Бюжар и Паншо побързаха да се зарадват. И добре направиха, защото заедно с летищните такси и цената на услугата, всеки от тях трябваше да плати повече от четиристотин франка.

- Не е честно да обявяват неверни цени, измърмори Паншо.
- Какви цени само! Поискахме самолетни билети, някакви специални услуги! възмути се Бюжар.
- Виж какво, обслужването ще бъде както трябва, отбеляза Паншо. Освен това, British Airways е най-добрата самолетна компания на света.
- А, мислех, че Swissair е най-добрата, каза Бюжар.
- Ами защото си глупак, каза Паншо.
- Във всеки случай, няма да се формализираме за всичко това, заключи Бюжар. Във ваканция сме, и това е страхотно!

И така, те се приготвиха за пътуването. Бюжар си купи швейцарски нож, може да послужи, човек никога не знае. Паншо предпочете джобно ножче. Един приятел му даде *Пътеводителя на пътешественика в Шотландия*, джобен формат. Бюжар предпочете *Пътеводителя Берлиц*.

- Да не запазваме хотел, ще видим на място, каза Паншо. Не сме туристи тежкари, нека да има малко авантюра, дявол да го вземе!

- Така да бъде, извика Бюжар.

В уречената сутрин, нашите двама пътешественика пристигнаха навреме на женевското летище, после седнаха в остъклената чакалня. Името на летището Коантрен винаги им се струваше смешно, но в края на краищата Тентен е също смешно име, а те въпреки това го обичаха. Бяха в очакване. Часът за качване в самолета настъпи, те продължаваха да чакат, защото бяха съобщили за закъснение. Залата започна бавно да се оживява. Много пътници, най-вече тези с костюми и вратовръзки, се обръщаха към служителите на British Airways.

- Погледни тези шибани бизнесмени, да не повярваш как само веднага се изнервят! възкликна Паншо.

И отново запали цигара. Впрочем, закъснението продължаваше. Между пътниците се носеха най-противоречиви слухове, без да достигат до ушите на Бюжар и Паншо, които стояха настрана. Хората ставаха, обикаляха в кръг, ходеха до информацията и пак сядаха. Други изчезваха. Като споменатите бизнесмени, които очевидно бяха успели да получат място за друг полет.

- Започва да става много досадно, каза Паншо.

- Ваканцията започва зле, каза Бюжар.

За да възнаградят търпението на всички тези хора, пуснаха по високоговорителите някаква музика, не точно Брайан Ено и това подразни Паншо.

- Би могъл да станеш музикален аниматор на летище, като пораснеш, иронизира го Бюжар.

- А ти - голям глупак! отвърна Паншо.

И млъкнаха. Наоколо настъпи оживление, все повече хора се отправяха към гишето на British Airways и след това някои напускаха чакалнята.

- Да отидем и ние да видим, каза Бюжар.

Един високоговорител събщи, че поради технически причини, полетът на British Airways ще се забави с час и половина. Бюжар забеляза, че пътниците, които отиваха на гишето, получаваха талони за храна. Официална информация за това не беше

правена. Все пак, Бюжар и Паншо сметнаха, че имат право и че почти три часовото забавяне изисква малка компенсация. И докато други пътници бяха получили талон за храна, на Бюжар и Паншо им дадоха един талон за снакс.

- Шайка мръсници! помисли си Паншо.

Изядоха по един сандвич с шунка, като нарочно пуснаха краставичките на земята, за да си отмъстят и защото не ги обичаха. Един служител на кафетерията ги изгледа строго, след това се върнаха в чакалнята.

- Ще хапнем по-добре в самолета, каза Паншо.

Бюжар също обичаше да похапва в самолетите. Много му харесваха подносите с храна, усмивката на стюардесите. Най-после самолетът дойде, качиха се. Тъй като полетът беше кратък и поради закъснението, времето за обяд отдавна беше минало, затова получиха само лека закуска.

Като пристигнаха на Хийтроу, трябваше да минат границата в компанията на иракчани и нигерийци, докато французите и гърците ги изпреварваха през другото гише за граждани на Европейския съюз, така те изпуснаха връзката за Единбург. Чакаха още два часа, като прекараха времето във видео игри.

- Силен си! каза Бюжар.

- И ти си сръчен, отговори Паншо.

Едно седем годишно момче с пискюли на шапката лесно ги победи.

По време на полета Лондон – Единбург отново им дадоха само закуска. Паншо си пийна, Бюжар, който не посмя да поиска повторно пиене от стюардесата, малко му завиждаше, още повече, че Паншо отказа да поиска вместо него, ти можеш сам да го направиш.

Пристигнаха в Единбург в лошо настроение. Опитаха да намерят места в няколко младежки дома, Brunfield Crescent, Edlington Crescent: заето. Потропаха и на вратата на хотели: нямаше свободни стаи. Като видя патетичните им физиономии, една служителка ги посъветва да отидат на къмпинга Mortonhall. Те приеха предложението, още повече, че Бюжар беше взел една палатка персон и половина, тъй като не смяташе да остава дълго в Единбург, а да замине за селските райони на Шотландия.

Поискаха да се нахранят преди да отидат в къмпинга; ресторантите вече не предлагаха храна. Ядосани, те отидоха в една кръчма да пият бира; един пияница започна да им досажда. Взеха автобус до къмпинга, огънаха палатката, беше вече нощ, трудно заспаха, тъй като им липсваха удобства; нуждата от тоалетна, дъждът и студът лесно ги събудиха. Беше пет часа сутринта.

- Край на къмпинга за тази ваканция, каза Паншо.

- Съгласен, каза Бюжар.

И през цялото пътуване той разнася малката си излишна палатка, която беше купил нарочно за ваканцията. За щастие, тя не беше много обемиста; но калъфът ѝ се скъса и стана неудобна за носене.

Впрочем, Бюжар и Паншо използваха ранното си събуждане, за да намерят някъде стая. На гарата Waverly, младеж с приятен външен вид се приближи и им препоръча един евтин хотел на Forbes Road. Не беше съвсем близо до центъра, но отидоха. Хотелът беше мизерен, малко мръсен, но действително имаше места; посредникът, когото бяха помислили за млад и приятен като тях самите, дойде по-късно да си вземе комисионната и се върна обратно. Това малко натъжи Бюжар и Паншо.

- Мислех, че сме намерили приятел, каза Паншо.
- Той все пак ни измъкна от затрудненото положение, каза Бюжар.

И те приеха положението.

Поискаха да посетят замъка на Единбург; студентското намаление беше само за британци. Имаше много неща за гледане; те бързо се умориха и запрепусаха из залите. В апартаментите на кралица Мария Стюарт поискаха да видят съкровището на короната; имаше прекалено много посетители пред експонатите: търпението им не достигна да дочакат. Огладниха; купиха си някакви червено-жълти сладкиши които им излязоха златни. Дочуха гайда и поискаха да видят гайдаря, който свиреше в двора на замъка; когато стигнаха до музиканта, той спря да свири.

- Не ни върви, да отидем по-скоро в някоя кръчма на топло, каза Паншо.
- Дадено, приятел, каза Бюжар.

Изплашени от *Пътеводителя на пътешественика*, според който да изпиеш половинлитрова халба бира „изисква тренировка за бягане до тоалетната“, Бюжар и Паншо си поръчаха по една 250 грамова халба и станаха за подигравка на другите клиенти.

Отидоха в друга кръчма. „*A whisky please*“, поръча Бюжар. Паншо, който беше внимателно прочел *Пътеводителя* и искаше да се изфука

поръча „едно малко“; сервитьорът, който се оказа наскоро постъпил французин, не разбра поръчката, направена на английски.

Малко ядосани от този ден, Бюжар и Паншо се напиха. Паншо се подигра на Бюжар, който поръча Джони Уокър.

- Същински глупчо си, това е отвратително уиски.
- А в рекламата казват, че това е „the best whisky in the world“, възмути се Бюжар.

- Ама не е вярно, отвърна Паншо. Сега си в Шотландия, внимавай какво избираш, срам ме е от теб.

За да се поправи, Бюжар поръча лох ломонд; сервитьорът и Паншо му се изсмяха в лицето. Бюжар се нацупи; Паншо трябваше да приложи дипломатически трикове, придружени с още чаши, за да постигне примирие.

На другия ден, уморени от туристическите посещения, те решиха да направят един шопинг ден; по магазините имаше много хора. За жалост, не знаеха какво да купят; шотландска пола, гайда или маслени бисквити? Паншо нямаше достатъчно пари в брой, за да пазарува спокойно и отиде в една банка; там му взеха голяма такса, за да осребрят пътническите чекове.

- Не знаех, че удържат толкова много, каза Паншо.
- Няма такса за суми над десет хиляди франка, каза Бюжар. Ето, написано е.
- Но аз не съм толкова богат! задави се Паншо.
- Трябваше да учиш икономика и даже и да недоволстваш, все същата цена плащаш; тук сме в града на Адам Смит, един голям либерален икономист, важно заяви Бюжар.
- Все ми е тая за твоя Адам и за надутите ти приказки, отговори Паншо.

След покупките, които щяха да им напомнят винаги за пътуването

/ дискове с келтска музика, фланелки с келтски мотиви, книги за келтските обичаи, шапки, с които да докажат, че са били по келтските земи/, прииска им се отново да се докоснат до традиционната Шотландия. В *Пътеводителя* се казва, че „*haggis, прочутото овче шкембе, към което имаме такова предубеждение, е несъмнено най-доброто шотланско ядене*“. Бюжар и Паншо го опитаха; беше отвратително.

- Ама французите са луди по такива гадости като наденички и охлюви, човек не трябва да се доверява на вкуса им, каза Паншо.

- Но те все пак са открили гастрономията, каза Бюжар
- Но не и фондютото, каза Паншо.
- Вярно, каза Бюжар.

И те потънаха в мечти по Швейцария. Защо, по дяволите, бяха заминали? Скъпо е и човек се чувства по-добре у дома.

- Хайде да отидем в кварталите на удоволствията, каза Паншо.
- Да ударим по някое питие, каза Бюжар..

Спряха се неуверено пред табелата на един стриптийз бар, след кратко колебание решиха да влязат: все пак двадесет лири не беше прекалено скъпа цена за преживяване, което трябва да се случи поне веднъж в живота. Вътре видяха едно красиво, вулгарно облечено момиче, което седеше нацупено до бара. Една сводница ги извади от съзерцанието и ги попита какво ще пият; като видяха цените, Бюжар и Паншо отговориха:

- Благодарим, нищо.

Сводницата се разгневи; Паншо се възмути, обвини я, че бяха вече платили доста скъпо за вход; сводницата повика един мъж, чиито ръце бяха дебели като дънер на дърво; Бюжар прикани Паншо да тръгнат. Бързо излязоха, като ругаеха и непрекъснато се оглеждаха, за да избегнат удари с нож; един километър по-далеч можаха да си поемат дъх.

- По дяволите, здравата се набутахме, каква мръсница, каза Паншо.

- Във всеки случай беше гадно, каза Бюжар.

- Отврат, нищо особено, каза Паншо.

- А трябва да е възбуждащо, каза Бюжар.

- Теле такова, каза Паншо.

- Глупак, каза Бюжар.

Все пак, трябваше да си намерят друго занимание. Паншо беше харесал филма *Trainspotting* и пожела да отиде в някой техно бар и да си купи дрога; Бюжар се съгласи, защото се страхуваше повече от подигравките отколкото от последствията от наркотика. Те си купиха по едно екстази за двадесет лири; беше като гроздова захар. Като си помагаше с внушение, Бюжар усети действието; Паншо, който не искаше да изостава, го последва. Изглеждаха наистина глупаво.

Лесно заспаха, стрихнинът не беше подействал на нервната им система. На следващия ден, уморени от Единбург, решиха да тръгнат на запад с автобус. Пристигнаха точно навреме на автогарата, но автобусът беше заминал по-рано.

- Какви са тези откачени разписания, каза Бюжар.

- Просто трябва да забравиш швейцарската си точност, каза Паншо.

Следващият автобус най-накрая дойде. Заминаха на запад с намерение да видят Лох Ломонд. Пристигнаха в Дъмбартън, тук щяха да останат една нощ. Бяха на брега на морето, но то им се стори просто като езеро. Наеха стая в хотел, към който имаше и кръчма, след това, за да прекарат по-добре вечерта, си поръчаха по едно уиски *single*

malt и седнаха на удобните, тапицирани с кожа столове. Атмосферата беше задушевна, Бюжар и Паншо не се чувстваха много уморени, в камината гореше огън, навън се усещаше морският бриз, приятният шотландски акцент напевно се носеше около тях. От началото на ваканцията не се бяха чувствали така добре.

Читателю, спри да четеш и направи пауза, защото това щастие няма да трае дълго. Седни, пийни едно добро уиски, запали цигара и се потопи в уютната атмосфера на една стара кръчма с ламперии по стените, с дебели стъкла на прозорците, с музиката на Могуей около теб. Направи ли всичко това? Тогава можем да продължим.

Бюжар и Паншо не останаха дълго време на спокойствие, защото около дванадесет млади хора, мъже и жени, шумно нахлуха в кръчмата. Очевидно пропити с алкохол, те бяха с къси коси, някои с обръснати глави, носеха черни якета, дебели обувки, някои от тях бяха с шалове в цветовете на Глазгоу Селтик. Впрочем, всички носеха под формата на ленти за ръка, татуировки или колиета, келтски символи. Изгледаха насмешливо Бюжар и Паншо, после потърсиха повод да се спречат, най-напред като им подхвърляха празни пакети от цигари и подложки за чаши, накрая започнаха да ги ругаят. Бюжар и Паншо счетоха за по-разумно да се измъкнат, и като се възползуваха от едно затишие, през което една от младите жени се опитваше да усмири приятеля си, се качиха в стаята си с походка, която би могла да бъде определена като достойна с тенденция към забързване.

В известна степен им беше трудно да заспят, като знаеха, че всички тези скинхейд са точно под тях. Вече не обичаха Келтите.

- Тогава, за кого сме? попита Бюжар?
- Например за Баските, те са леви екстремисти, отговори Паншо.
- Не искам да се залавям с Баските! взмути се Бюжар. Те са терористи!
- По-скоро кажи, че не обичаш нито баските барети, нито играта им с топка, каза Паншо.
- Остави ме на мира с твоите Баски! изскимтя Бюжар.
- Сега пък ще скимтиш ли? каза Паншо.
- Съвсем не, предполагам, че разказвачът поиска да се заяде, каза Бюжар.

Бюжар и Паншо заспаха, след като се зарекоха отсега нататък да обичат индианците от Северна Америка. Преди това помислиха за викингите, но Паншо настоя да не се залавят за тях.

На сутринта нямаше никаква следа от младите скииндхед; собственикът на кръчмата беше любезен и ги почерпи кафе. Кафето беше отвратително, но те все пак благодариха, като се зарекоха в тази страна да пият сутрин само чай. Съвсем очевидно, в Швейцария биха могли отново да пият кафе, ако желаят.

- Това се подразбира! каза Бюжар.

Но все пак е по-добре като бъде казано. Напуснаха Дъмбартън и прекараха деня на брега на Лох Ломонд; имаше много мушици. Отдадоха се на спокойствието, на хубавия ден и на шума на водата; мушиците ги хапеха непрекъснато, защото бяха женски мушици.

- Забавно е, никога преди не бях чувал за тези мушици, каза Бюжар, като се чешеше по тялото с две ръце.

- И аз, каза Паншо, като се чешеше по бедрата и ръцете.

Решиха да продължат пътя си към Инверари.

- Да, далече е Инверари! припяваше Бюжар.

- Глупчо, - ерари, добавяше Паншо.

След кратка разходка през града и покрай езерото, мушиците ги прогониха и Бюжар и Паншо решиха да прекарат нощта в един хотел от веригата *bed and breakfast*. Собственичката ги попита в колко часа искат да закусват; о, десет часа или десет и половина, каза Паншо, който ставаше обикновено към обяд. Но сервираха закуска само до девет. Против волята си, Бюжар и Паншо се съгласиха.

На сутринта поръчаха чай вместо кафе; донесоха им един чайник, в който имаше най-малко осем пакетчета. Бюжар побърза да ги извади; но твърде късно, чаят беше прекалено горчив. И това, защото тук пият чая с мляко; но нито Паншо, нито Бюжар обичаха това. Бяха по-щастливи с мармалада, много го харесаха; но малките сутрешни кренвирши им създадоха повече грижи. И ако Бюжар, преодолявайки отвращението си, се насили да яде от учтивост, за Паншо, те бяха много отвратителни той реши да се отърве дискретно от тях. Единственият начин, който откри, бе да завие кренвиршите в една книжна салфетка, да ги напъха в джоба си и да се отърве от тях по-късно. Когато моментът дойде, той ги хвърли в езерото Лох Фин. Разказват, че с малко късмет, още могат да бъдат видяни, някоя нощ при пълнолуние.

Качиха се на един автобус. В една дилпънка хвалеха село Килмелфорд, в което още съществувал, автентичен хан за смяна на конете на дилижанса и те слязоха в това село. Постройката беше очарователна, но цената на една стая беше прекалено висока за

техните кесии. Влязоха да изпият по една халба, после искаха да продължат пътя си, но нямаше друг автобус. Разходиха се из селото като търсеха стая да пренощуват; селото беше малко, наоколо поле и нищо друго. Според *Пътеводителя Берлиц*, «Шотландия е открита и приятелска страна, чието гостоприемство е традиционно, включително и в градовете. Жителите на малките селца и особено на островите, ще ви посрещнат с несдържана радост».

Бюжар и Паншо, като разчитаха на външния си вид на чужденци, застанаха насред селото в очакване някой да дойде и с несдържана радост да им предложи гостоприемство; никой не дойде.

- Хората не са толкова приветливи, каза Бюжар.

- Знаеш ли какво ще направим? предложи Паншо. Времето е хубаво, да отидем на полето и да спим на открито. Ще спестим пари.

И се отправиха към хълмовете. Уплашиха се от няколко кротки овци и тръгнаха по друг път. Спряха се на едно равно място, сложиха багажа и заспаха. Събудиха се внезапно от някакъв странен шум; един заяк гризеше обувките им. Заспаха отново със страх; на сутринта бяха целите мокри.

- Бях забравил за росата, каза Паншо.

- Спах много лошо, каза Бюжар. Наистина имаш глупави идеи! Няма да станеш звезда като спиш на открито под звездите!...

- Глупав скитник, каза Паншо, трябваше да си останеш у дома, щом като си такъв гражданин!

Един овен излезе на пътя им и те незабавно забравиха за обидите.

За тяхно щастие, овенът внезапно се подхлъзна и паднапо баира. Успокоени, но и малко разочаровани от това развитие на събитията, те отидоха да погледнат какво е станало с животното, след това продължиха пътя си до Обан. Беше време за закуска, когато стигнаха; сутрешната ушлаха беше изострила апетита им. Паншо поръча макарони със сирене; остана изненадан, когато му ги поднесоха с пържени картофи. Бюжар се пошегува; той пък получи пържени картофи с провансалската си салата.

За да дойдат на себе си, те отидоха да изпият няколко половинлитрови халби в една кръчма. Там срещнаха две млади германки, които пътуваха през ваканцията. Едната се казваше Таня, безумно красива; другата отговаряше на името Инге, много жизнена и с чувство за хумор, но не толкова красива като Таня. Бюжар и Паншо се залепиха за Таня. Тя се държеше малко хладно и надуто; Бюжар и Паншо се стараеха по всякакъв начин да я разсмеят и да я прелъстят. Инге беше симпатична и весела;

Бюжар и Паншо я слушаха само от учтивост и после веднага се обръщаха към Таня. Инге и Таня се умориха от компанията на двамата приятели и внезапно ги изоставиха.

- Попречи ми, досадник такъв, обърка ми работата, каза Паншо.
- Глупости говориш, Таня гледаше само мен, отвърна Бюжар.

Заспаха сами. На другия ден отидоха в пивоварната за уиски . Хареса им и решиха да си купят по една бутилка дванадесет годишно *single malt* ; когато се върнаха в Швейцария, видяха, че същата бутилка струва по- евтино в магазина Коп.

- Чудна работа, каза Бюжар.
- Наистина е странно, каза Паншо.

Все пак, те останаха с много добри впечатления от ваканцията и се зарекоха да пътуват отново, има толкова места по света, които заслужават да бъдат видяни. Толкова е забавно, когато си във ваканция, че малките неудобства могат да бъдат приети, мислеха те. Почувстваха се философи.

Но това лято ги чакаха сурови изпитания.

И докато лятото беше в разгара си, някоя си Анджи Бекер се появи на афишите на една огромна рекламна кампания.

- Какво пък е това? попита Паншо.
- Чудно нещо, каза Бюжар. Доколкото знам, рекламата продава стоки; тази Анджи Бекер е вероятно някакво момиче, което върви с нея.
- Цар си на глупостите, отсеке Паншо.
- Затваряй си устата, сръза го Бюжар.

Мистерията Анджи Бекер беше разгадана следващата седмица: това беше кампания, с която да се докаже ползата от рекламните афиши.

- Ами започват да правят реклама за рекламата, накъде вървим? попита Паншо.

Бюжар, който не се беше занимавал с лингвистика и още по-малко със семиотика, не успя да отговори. Объркани, нашите двама приятели почувстваха необходимост от опорни точки и отидоха в един супермаркет.

Паншо купи коктейлни хапки с месо от морски раци, деветдесет на сто от месото беше от риба треска. Бюжар избра опаковка от шест кутии бира, която предлагаше възможност за голяма печалба – планинска хижа; срокът за участие беше изтекъл. При вида на всичката тази храна, на Паншо му се отяде и отиде на щанда за козметика. Бюжар елегантно се придвижваше от щанд на щанд, като си водеше бележки. Обзет от нежни спомени, той поиска да си купи кутия нескуик; разочарованието му бе безкрайно като видя, че жълтото дебело човече от детството му е заменено от един наперен шоколадов заяк . Доплака му се и се отдалечи от щанда. Стоките го преследваха с рекламните си послания.

- Силата на Андрос е в неговите плодове! казваше едно.
- Нивея, най-хубавия начин да бъдеш ти! казваше друго.
- Стани такъв! казваше Лакост.
- Но вече съм такъв! изкрещя Бюжар.
- Кафе желание! казваше марката Карт Ноар.
- Connecting People! казваше Нокиа.
- За нас мъжете! крещяха от Менен.
- Не чакайте да огладнеете, яжте сега! забляеха сирената Батон дьо Берже.
- Спрете, замълчете, замълчете! примоли се Бюжар.
- По-силно е от теб! отсече марката видео игри Сега.
- Защото го заслужавам! изпищя Л'Ореал.
- Мъжкото лице на съвършенството! извика Жилет.
- Само помириши! добави Малбюнер.
- Just do it! избоботи Найк.
- Купувай! ревна Ашет.

Бюжар изнемогваше. Виеше му се свят, гърлото му пресъхна, краката му изтръпнаха, гадеше му се. Махна очилата си;

незабавно всичко се успокои. Късогледството му спаси кожата.

Каква марка сапун искаш? попита Паншо иззад един щанд-

- Ти му мисли, каза задъхано Бюжар.

HALMA The European Network of Literary Centres e.V. 2010

www.halma-network.eu

mail@halma-network.eu

- Хайде да се омитаме, каза му Паншо, изненадан от вида му.

Едва донесоха покупките до жилището си. Бяха изхарчили повече от двеста франка, подобно нещо не се беше случвало досега. Бюжар мълчеше и изглеждаше подтиснат. Паншо се зае да подреди покупките, като най-напред извади от хладилника всичко с изтекъл срок. Кошът за отпадъци се напълни догоре.

Паншо седна в хола. Бюжар се беше свил на дивана, погледът му блуждаеше. Настъпи дълго мълчание, само някаква мушица бръмчеше.

- Мисля, че малко се минаваме, каза Паншо.
- Какво? попита стреснато Бюжар.
- Имам чувството, че всеки път като пазаруваме, малко ни изпортват. Във всеки случай, почти половината от нещата отиват в кош за отпадъци.
- Защото работите им са отврат, каза Бюжар.
- Не, например плодовете и зеленчуците непрекъснато изгниват преди да ги ядем; и след това не ги ядем, каза Паншо.
- Вярно, каза Бюжар. Още малко и ще заменим торбите за покупки с торби за отпадъци, бихме си спестили време!
- Все пак преувеличаваш, възпротиви се Паншо. Обаче, не е нужно да купуваме обезателно маркови стоки. Можем да намерим много по-евтини неща и съвсем приемливи.
- Съгласен съм, каза Бюжар. Малко повече ще внимаваме, когато харчим.

This sample translation was prepared on occasion of the **HALMA grant** of the author **Alain Freudiger** and his stay at the International Elias Canetti Society in September 2010.

The HALMA grant for Alain Freudiger was made possible by funding of ProHelvetia.

The original “Bujard et Panchaud - ou Les Faux-Consommateurs” was translated by **Romiana Sobadzhieva**.

HALMA The European Network of Literary Centres e.V. 2010

www.halma-network.eu

mail@halma-network.eu